

வெள்ளச்சுப்பி

மார்ச் 1932

காந்தியக்

20/-

வி. கிருஷ்ண பிரத்தி. கலை, பண்டிகூத் திட்டம்

மாவீரர்நாள்

கருமேஷம்சாடக் கசிந்து, விழிசிந்தும்
கார்த்திகை மாதம்.

நன்னிரவுப்போதில் நாதமணிச் சத்தம்.

கல்லறைக்கு முன்பாக நெய்விளக்குப்பந்தம்,

நஞ்சுசத்துணர்வினிலே..... நெக்குருகி,

கண்களிலே எங்கும் நீர்க்கோலம்.

“மாவீரர் நாள்”

எம்மண்

திரும்பத் திரும்பத் தீக்குளிக்கும் தினம்.

• பிடரியில், தட்டி விரட்டி அடிக்கலாம்

தராசத் தட்டில் நிறுத்தும் வாங்கலாம்”

இப்படி மாற்றான் எண்ணிய தமிழனை

புலியென நினைத்து கிலிகொள வைத்த

“பிள்ளைகள்” நினைவில் உருகிடும்நாளிது,

கல்லறை தழுவும் காற்றே வருக!

காவியநாயகர் முதிகைத் தருக!

‘மாவீரர்கள் எமது சுதந்திர இயக்கத்தின் துண்கள்

தமிழ்நிதி தேசியத்தலைவர் - திரு. வே. பிரபாகரன்

எமது போராட்டத்திற்கு எதிராக பல்வேறு வீரோத
சக்திகளும் ஜினாயாந்து செயற்றின்டன. எமது வடவாற்று
எதிரியுடன் வலிமையினால் வல்லரசுகளும் எமக்கு எதிராக
அன்றி சேர்ந்து கொண்டன. எதிர்களாக, நாசச் செயல்
களாக, நுழைக்கைத் துரோகங்களாக, ஏமாற்றும் படலங்
களாக எழுதியக்கம் பல நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டது.
அவை அவையாக எழுந்த எதிரியின் பண்டியகுப்புகளை
ஒரு புறழும், அன்றைய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை மறுபுறமா
கவும் நாம் தனித்து நின்று எதிர்கொண்டோம். பல கட்டங்
ங்களில் எக்கு கீயக்கம் அழிவின் வீழிம்புக்குத் தள்ளப்பட்ட
து. புயலாக எழுந்த இந்தப் பேராபத்துக்களை எல்லாம்
மனையாக நின்று எதிர்கொள்ள இருங்கைப் பூத்த மனை-ரூபி
தேவைப்பட்டது இந்தச் சோதனை மிகுந்த எந்துக்கடியான
வரலாற்றுக் கட்டங்களில் எனக்குப் பக்கபலமாக, மனித

மலைகளாக உறுதியோடு நின்ற மாவீரர்களை நான் என்றும் மறக்கமுடியாது. இந்த இலட்சி ய வேங்கைகளின் தளராத உறுதிதான் எமது - சுதந்திர இயக்கத்தின் நூண்களாக நிற்கின்றன.

எமது மண்ணுக்காக, எமது மக்களுக்காக, இன்னுயிர் களை அச்சுப்பணித்த தீயாகிகளை இன்று நாம் நமது இதயத் தின் ஆலயங்களில் நினைவு கூர்ந்து கொள்ளவிக்கின்றோம். ஒரு முனிசிபிலிட்சியத்துக்காக வாழ்ந்து, அந்த இலட்சியத் துக்காகப் போராடி, அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்காக மது வாழ்வைத் தீயாகம் செய்த மாவீரர்கள் மகத்துவ மாணவர்கள்.

தீட்டோடு வீடுதலைப் பயணத்தில், சோர்வுகள் எம்முடுப்பினால்லாம். போராட்ட வாழ்வின் பெருஷ்கமாகன எம்முடுப்பினால்லாம் ஆனால் நாம் ஒரு சுத்திய இலட்சியத்தில் வருமாறு வேண்டும். போராட்ட முத்துவாக ஒன்று தீர்மானம் நிறுத்துவது ஆகும் சுத்தியாலும் எம்முடுப்பினால்லாம் கவோ, அழிக்கவோ முடியாது. வீரசுதந்திரம் வேண்டும் நிர்கும மக்களுக்கு உறுதிதான் வலுமிக்க ஆயுதம். இன்று எமது மாவீரர்களின் கல்லறையிலிருந்து ஒலிக்கும் சுதந்திர கதறும் உறுதியின் உன்னத்தைத்தான் பாடுகின்றது.

மாவீரர்களது அற்புதமான இலட்சிய வாழ்க்கை, அவர்களது தீயாகங்கள், அவர்கள் அனுபவித்த துணப் துயரங்கள், ஏக்கங்கள், அவர்கள் கண்ட வைகள் இவை ஏவ்வாவற்றினதும் கட்டுமொத்த வெளிப்பாடரகவே எமது போராட்ட வரலாறு முன்னேறி செல்கிறது எமது வீரசுதந்திர வரலாறு இந்த மாவீரர்களின் ஜிரத்தத்தால், வீயர்களையால், கண்ணீரால் எழுதப்பட்டது.

ஓம்பெரு போராளியும் எங்கடை தலைவர்மீது எந்த அளவுக்கு பற்றையும் பாசத்தையும் வைத்திருக்கின்றார்கள் - நம் பிக்கையேயாடும் விசுவாசத்தோடும் இருக்கின்றார்கள் - என்பதற்கு ஓது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

ஓம்பெரு போராளிமீதும் தலைவர் எந்த அளவிற்கு அல்லபோடும், ஜதரபோடும் இருக்கின்றார் - அவர்களாக வீரத்துடன் போற்றுகின்றார் - அவர்களானுதாக ஒரு கூட்டுத்தருக்கு எந்த அளவுக்கு மதிப்பும்

மரியாதையும் தருகின்றார் - என்பதற்கு 'மாவீரர் நாள்' ஒரு சான்றாகும்.

எமது இயக்கத்தில் முதல் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட சங்கர் (சத்தியநாதன்) மரணித்த அந்த நாளை - மாவீரர்களை நினைவுகொள்ளின்ற நாளாக - நவம்பர் 27 ஆம் நாளை 'மாவீரர் நாளாக' போட்டனம் செய்து 1989 இல் இருந்து ஆண்டு தோறும் விழுது எடுத்து வருகின்றோம்.

மாவீரர் துடியிலூர் தில்லூர்

எமது வீரர்கள் கிரத்தம் சிந்தும் போது எமது கிதயம் வருந்துகின்றது.
எனினும் நாங்கள் உறுதி தளர மாட்டோம்
ஏனோனில் கிரத்தம் சிந்தாமல்
நாம் சுதந்கிரம் பெற்றாடியாது.

— தமிழ்மீத தேசியத் தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன்.

அம்மா

இன்று நான்

உன்னிடம் வந்த போது

வீட்டு முற்றுத்தில் பதிந்த - என்

பாதச் சுவடுகளைப்

பாதுகாத்து கை

நானை... நான்

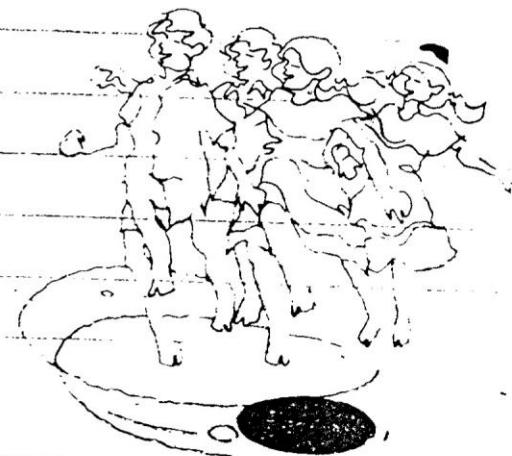
வருவேன் என்பது

என்ன நீச்சயம்

அப்படியிருக்க.....

அப்பாவிற்கும்

வயதாகி வீட்டு கென்று

அப்பறமல்

வருகிறேன்

மன்னார்

நுழி மார்க்கூட்

தீக்கீத் தீண்று சொல்கிறாய்

கன்றுக்கு

புல் சேர்த்து வைத்து

பசுவான்று இறந்துகொய்

வரவாறு கிடையாது - அதனால்

கவலையை வீடு.

வீழி நிர்

உழிந்து வீடும் என்றுதானே

நா கோர்த்த

கண்குஞ் ன் - என்னை

நீமிர்ந்து பார்க்காமல்

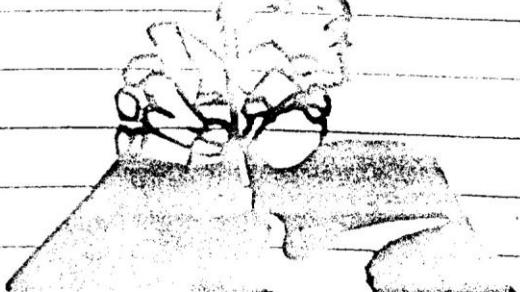
அழுகுகிறாய்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

காலீபாங்கள்

முதியவர்கள் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செய் வருது! வழும், இரங்கவுமரகள் நிறுத்துவதும் தான்.

இது மேஜர் பாரதிக்குச் செய்யும் அஞ்சலியல்ல. -என்றாலும் இந்தச் சோகத் தைப் பசிர்ந்துகொள்ளாமல் - இருங்கமுடிய விஸ்தை - காங்கி, வண்ணி, பாத்தி என்ற கொழுந்துகள் - ஆற்றல் படைத்தவர்கள் - அதைவிட. கொள்ளைப்பற்றியமல்தோய மும் படைத்தவர்கள் - ஒருவர் பின் ஒருவ ராகப் பிரிய நேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட வெற்றிடம்..... ஓ. அது தென்சில் எப்படிக் கணக்கிறது!

மேஜர் பாரதியின் “காதோடு சொல்லி விடு” தொகுதியைப் புரட்டிய போது ஏற்

உற்புவிகளின் வீரத்தை - முச்சிய மன அந்தக் கடைசிப் பொழுதுகளை - வீட்டு நிறுத்துவிரா கு வணவைய நிறுக்கிறது கவி:-

“வெடி மருந்துப் பட்டோடு கிவர்களுக்களீத்த இறுதித் தாலாட்டும் ஈழத்தும் உண்ணுமையைத் தானே?

அதனால், உண்ணிடம் உரிமையைடு கேட்கிறோம் கடவுலையே நி

கரையைத்தொடும் போது எம்மக்களுக்கு காக்காடு சொல்லினிடு

“வீடுதலையை வென்றிடுங்கள் அப் போது அவர்கள் வருவா கன்!” என்று”

மாவீரர் நினைவாக ஒரு பாடல்

ஓரு தரம் உங்களின் வீழ்களைத் தீறவுண்டகள்

புதுயை இரத்தினதுரை

உறுதி மொழி

மெர்த்தியாகி, எங்கள் முச்சாலி, நானை
முடிகுடும் தமிழ்மீது உறுதி.
வழிகாட்டி, வழிகாட்டி அருங்காக்குப் பாலாவும்,
வரல்வரு மீதிலும் உறுதி;
விழி முடி இங்கே துயில்கின்ற வேங்கை
வீரர்கள் மீதிலும் உறுதி;
இழிவாக வருமோம், தமிழ்நூப் போரில்
இனிமேலும் ஒய்யாம் உறுதி.

பா:

நாயகக் கலாவுடன் காலினைக் குதிவிடு
சந்தே பை கடி இடு
குவிடும் எவகளின் குரல்மொழி கேட்குதே
குழியினுள் வாழ்பவரே!
உங்களைப் பெற்றவர் உங்களின் தோழிகள்
உறலினர் வந்துள்ளோம் - அன்று
செங்களாம் மீதிலே உங்களோடு ரதிய
தோழர்கள் வந்துள்ளோம்.

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்.

நன்றீரா வேளையில் நெய்விளக்கேற்றியே
தாழுமை வணங்துகின்றோம் - உங்கள்
கல்வறை மீதிலெலம் கைகளை வைத்தொரு
சத்தியம் செய்யின்போம்
நான்கும் போகிலும் தணவிடை வெகிலும்
ஏந்ததி தூங்காது - எங்கள்
காயகம் வரும் வரை தானிடும் புலிகளின்
தாகங்கள் தீராது.

எங்கே! எங்கே! ஒரு தரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

உயிர்விடும் வேளையில் உங்களின் வாயது
உரைத்தது 'தமிழிழம்' - அதை
நிரை நிரையாகவே நின்றினி, விரைவினில்
நிச்சயம் எடுத்தாள்வோம்
தலைவனின் பாதையில் தமிழிழம் உயிர்ப்பெறும்
தனியர(க) என்றிடுவோம் - எந்த
நிலைவரும் போதிலும் தீவிருவோம், உங்களின்
நினைவுடன் வென்றிடுவோம்.

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

கருமத்தீர்கான சாவு

வாந்தன்

|| வி படர் ந த இருள். நிலத்தில் இருப்பின் வடிவங்கள் எதுவுமே வெறியாத நிலை. நிலவும் நட்சத் திரங்கஞம் அங்கோ தொலைந்து விட இருந்தன.

கஸ்முணையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி பாண்டியிருப்புக் கிராமம். வேலிகளுக்கருதாக அவர்கள் இருவரும் நடந்து கோண்டிருந்தார்கள். அவதானமான வேகம். சருகுகளும் சப்தமிடாத பாதங்களின் நிதானமான தொடுகை.

'வழியில் எங்கூயும் கிடந்தாலும் கிடப்பாறுகள்' கைகளிலிருந்த துப்பாக்கிய ஒரு தரம் கீழே பதிந்து திட்டம்படுக் கூரத்தெளான் பாலன். 'சிவத்தான் விட்ட போயிட்ரா ஒரு பிரச்சனையுமிருஷ' உள்ளெனும் வீரர்த்தாரு.

அவர்கள் குறித்த இடத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். வேலி இடை வெளிக்கால் உள்ளே நுழைந்த பாலன் 'சிவத்தான்' என்று அழைத்தான்.

"நாய் குலைக்கப் போகுது"

"இல்ல, அதுக்கு நம்மட குரலத் தெரியும்" முனை முனைத்துவிட்டு நிலத்தில் குந்தி இருந்தான்.

முன்னரும் இரலை தாள் சிவத் தானை கூப்பிட அவன் வருவான். பக்கத்துப் பக்கத்து வயல். காவல். உள்ளன பகிரவுகள். அப்போதெல் லாம் வீமனும் அங்கு வயலில் தான் நிற்கும்.

வீட்டுக்கதவு திறக்கும் ஒசை. உள்ளே நன்றாக திரியிறக்கப்பட்ட சிட்டிலி ஓனக்கு சிறிதாக மின்னியது.

கந்தர் முற்றத்தில் இறங்கி சுற்றிப் பார்த்தார். பொன்னம்மா கதவோடு ஒட்டிக்கொண்டு நின்றாள். இந்த நேரத்தில் வரக்கூடியது பாது என்பது தெரிந்தது தான்.

“வாங்க மனே” அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். மனதில் நிம்ம திப் பெருமூச்சு.

“சிவத்தான் அறைக்க படுத்திரிக்கான்”

“சரி, நாம் கதைச்சிருந்திட்டு படுக்கிறம். இருளோடு எழுப்பி விட்டி ரிங்க” திரும்பவும் அமைதி. நூரத்தில் ஆட்காட்டி ஒன்றின் அலரலைத் தவிர மற்றும்படி எல்லாமே அமைதி. கந்தர் சாக்குக் கட்டிலைத் தூக்கி முற்றத் தில் போட்டார்.

“எனப்பா பண்க்குள்ள இரிகிநிங்க” அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். நிழலரக மனைவி....

“நமக்காக பணீக்கையும் குளிருக்கையும் ஒவ்வொரு நாளும் அலையிற்று களுக்காக இண்டைக்கு - நாம் மூழிப்பம்” அவரின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு சரியாகேத் தான் - பட்டது. “நூரத்து ஆட்காட்டியும் அடங்கி இருந்தது. அமைதி. பொன்னம்மா இருஞுக்கள் எதையோ தேடினாள் ‘அது கள் பாவும்’ இதயம் - தவித்தது. ‘நித்தி ரையாகி இருக்குங்களோ’ அவனுக்கு இருப்புக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. மெதுவாக எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்றாள். அந்த அறையில் அருகில் சென்று உற்றுக் கேட்டாள்.

‘அதுகள் நீதியிர கொண்டிட்டு துகள்’ மனதில் ஒருவித அமைதி. வாசலில் அவனுடைய சிங்னங்கள் இரண்டும் படுத்திருந்ததுகள்.

அதுகளுக்கு நடந்ததொன்றும் தெரியாது. விலகிக் கிடந்த போர்வையை இழுத்து முடிவிட்டு மற்றும் அறையின் பக்கமாக வந்தாள்.

மகள் தூங்கியிருக்க மாட்டாள். நடந்தது எல்லாவற்றையும் அவள் அறிவாள். வெளியில் வர உந்தும் மனதை அடங்கிக்கொண்டு அவள் விழித்துத் தான் இருப்பாள்.

படி தடக்கியது. விழாமல் தன்னை நிதானப்படுத்தினாள். பழையடிக் கந்தருக்கு அருகில் வந்திருந்தாள். “புதுசா வந்திருக்கிற தலைப்பாக் காரர் போல்லாதவங்களாம்” நெற்று மாலிடிக்கும் பொழுது காளிம்மா சொன்னது வேறு நினைவுக்கு வந்தது. நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. அவள் பனியை ஊடூருவி விடிவெள்ளியை தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

தூரத்தில் நாயோன்று அளையிட்டு குரைத்தது. பொன்னம்மாவுக்கு நெஞ்சுதிக் கீல்வதற்கு. தலை விரைத்தது. உடல் நடுங்கியது.

“எழுப்பட்டோ”

“கொஞ்சம் பொறுப்புள்ள” நாய்கள் தொடர்ந்து குரைத்தன. சத்தம் கிட்டக் கிட்டவாக வந்தது

“அவனுக தான் கெதியா எழுப்பு” திமிரென இருஞும். அமைதியும் பயங்கரமாகிப் போனது. காற்றின் ஒல்வொரு அசைப்பும் இதயத்தை தாங்கி அசைத்துச் சென்றது.

“ஐயாவை உள்ள கூப்பிட்டு கதாவ சாத்துக்கு” அவர்கள் இருளில் ஓடினார்கள். முதலாவது வேலி, இரண்டாவது வேலி..... மூன்றாவது வாளுக்குள் அவர்கள் கரைந்து போளார்கள்.

இருள் ஆட்காட்டிகளின் அவரல். நாய்களின் அவலமான ஊளையிடமுடுக்கத்தம். வேலி முறிபடும் ஒசை. வீமன் குரைக்கத் தொடங்கியது. ஆக்ரோசமாக, தன்னால் எதையா வது செய்ய முடியாதா என்ற ஆவே சத்துடன் பாய்ந்து பாய்ந்து குரைத் தநு.

வளவு முழுவதும் இங்னதென்று தெரியாத மொழிகள். கதவில் முதலா வது உதை. நிலையுடன் விழுந்து விடுமாற் போல் அசைந்து, சத்தமிட்டு பழையபடி சடமாகி நின்றது கதவு. பொன்னம்மா சட்டவென்று விளக்கைத் தூண்டினால்.

இரண்டாவது மூன்றாவது உதை கள்.....

“ஏய் கதவைத் திற்டா” அவர் குஞ்சுகுத் தெரிந்த நன்றாகப் பழக்கமான சிராமத்துத் தமிழ்

‘கடவுளே இந்தத் துலைஞ்சுப் போவாகும்...வந்திருக்கானுக்கான்’—கந்தனின் தேகம் நடுங்கியது. ‘ஆரோகாட்டிக் குடுத் தீட்டானுகள்’—என் உள்மனங் சொல்லியது. மனவிஷயயும் சிள்ளைகளையும் பயர்த்தார். கணக்கள் கலங்கியது. ‘தெய்வமே, நீ தான் என்ட புள்ளியவு காப்பாத்தோன்றும் அப்பா! இதயம் வலிக்கநு

கதவுத் தடுப்பை மெதுவாக அகற்றினார். அது வர்ணிக்கமுடியாத பயங்கரமான கணப்பொழுதுகள். மிருகங்கள் உள்ளே நுழைந்தன. மனிதர்கள் வதைக்கப்பட்டார்கள். ஆண், பெண் குழந்தைகள். வேறு பாடுகளை வழிமையாகவே மிருகங்கள் பார்ப்பதில்லை.

கோழிகள் குவின, விடியப் போசித்து. பொன்னம்மாவின் கோழிகளும்

குவ ஆஸப்பட்டன. குவின, அவலமாக அவரின. பின்பு அடங்கின அவை இனிக் குவா.

கோழிகள் கமுத்து நெரிபடும் வரை விடியலுக்காக குவும். பொன்னம்மாவின் கோழிகள் கமுத்து நெரிக்கப்பட்டதற்காக விடியாதென்று யார் சொன்னது? ஊரின் எல்லையில், தொலைவில் கோழிகள் சில குவின. விடிந்தது.

வளவு, அடுத்தவளவு, அதற்கப்பால் எங்கும் பச்சைப் பேய்கள். பொன்னம்மா வியப்புடன் கணக்களை வெட்டினார். ‘இவனவு பெருக்குள் அதுகள் என்னென்றுதான் போயிற்றுது களோ.’

தாடி அடர்ந்த கறுத்த தடியன் ஒருவன் வீட்டுக்குள் போவதும் வெளி பில் வருவதுமாக இருந்தான். அவன்து இதுவிப்போல் கண்ணம் அடிக்கடி துடித்தது, உடைத்து விடுமாற்போல் பற்களை கடித்தான். முறைத்தான். தெரிந்தவன் தான், சின்னவயது தொடக்கம் நந்தருக்கு அவன்து அப்பாவைக் கூடுத் தெரியும். சன் இரவு வந்தவனும் இந்த ஊரவன் தான்.

அவன் மேகத்துப்பிள்ளுவுது வெளிச் சத்தைக் கொண்வருவதற்காக போராடுகின்றான். இவனும் இவன்து கையின் ஆயுதமும் அழிவுகளுக்காக மட்டும்.....

“அவனுகளா—தொடைக்கொனு மெண்டா முதல உங்களைக் கொல் லோனும்டா” அவன் உறுமினான். இல்ல உண்மையைத் தான் சொன்னான். உண்மை எப்போதும் இப்படித் தான். எப்படியோ யாருடைய வாயாலயோ வெளிவந்து கொண்டே இருக்கும்.

முடிவாக, ஆவர்கள் வீதியில்
இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

ஒரு மணற்பாதை - இன்னொரு
மணற்பாதையில் ஒன்று கலக்கும்
முற்சந்தி, வீட்டு முற்றத்திலிருந்து
இல்லை. என்றாலும் இருந்தாலும்
தொலைவிருக்கும்.

அவர்கள் அதில் திரித்தார்கள்.
விளங்காத வெறுமை. பொன்னம்மா
வும் பிள்ளைகளும் ஒடுங்கிப் போய்
கந்துருடன் ஒட்டிக் கொண்டு நின்றார்
கள். விழிகளி கலக்குத் திரித்தப்படு.

அந்தக் தாடிக்காரரும் அவன்
ஆட்களும் கிட்டத்தில் வந்தார்கள்.
சித்தானின் தயையையிரைப் பிடித்து
ஒருவன் இழுத்தான். கால்களை
மடித்து நெஞ்சில் ... அந்த ஓவாங்
அருத்து தத்துத்தத்து துவணைது
பொன்னம்மா மகனிடம் ஓடினாள்.
“அய்யோ, என்ற குஞ்ச வட்டிருங்க ராசா” அவளிலும் மிருங்க
களின் பாச்சல், விழுந்தாள். வாயின்
ஒரமாக இரத்தம் கரிந்தது. கந்தர்
மனைவியை தூக்கி அவைத்தார்.
பிள்ளைகள் அழுதார்கள். ஏழ்மிலி விம்மி
அழுதார்கள்.

“உங்களுக்கு பாடம் படிப்பிக்
கிறமடா உங்களுக்கு மட்டுமல்ல இங்க
எல்லாருக்கும் பாடமொன்று படிப்
பிக்கிறோம். பாருங்க” அவன் கண்கள்
இடுக்கியது. வெறுப்புடன் வெறித்துப்
பார்த்தான். ஆப்பாக்கியை ஏழுத்து
முன்னையை சிவத்தானின் தலையில்
அழுத்தினான்.

‘இவனு கள் சுடுவானுகளா?’
தென்சும் - நின்று - விடுமாற் - போல்
தலித்தது. அவன் தலையைக் குனிந்த
தாள். ஒரு தாய்க்கு முன்னால் புள்ள
யச் சுடுவனு களா? இவனுகளுக்கு
இதயமே உல்லாமல் போயிரிக்குமா...?
இரிக்காது. அவளுக்கு வியர்த்தது. மன
- மெங்கும் படர்ந்து வியாபித்து நின்ற
அச்சம் விழிகளில் வெளிக்கீழுமியது.

‘சட்டாறும் சட்டிருவானுகள்,
விடமாட்டானுகள்’ நினைக்கடவு
கேகம் நடுங்கியது. இதயம் அழுது
துடித்தது. முன்னால் நடக்கும் எல்
லாமே பொய்யாக கண்ணீரில்
மறைந்து... கணகளை வெட்டினாள்.
கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

“நிமிரடி..... நிமிரந்து பாரடி”
நிமிர்வை - எதிஸ்பார்த்து... அவன்.
நிமிருக்கு துணிவு வரவில்லை. பயம்
மனதாத் தூதுத்தியது... விழிமிழராற்.
அழுதான். அவள் சாகவிரும்பினாள்.
சாவு - விழும்பியவுடன் - வரக்கூடியதல்.
வலே.

நிமிரந்தான் - அய்யோ - எல்லாமே
முடிந்து போனது. சட்டென்று ஒரு
சுணப்பொழுதில் - அவளின் மகன்,
அவளது மடியில் தவழ்ந்த முதல் உறவு
அவளின் கணமுன்பாக உயிர்பறிக்கப்
பட்டு ... அது கொடுவை.

பொன்னம்மா - மகளில் விழுந்த
தாள். அழுதாள். புரண்டாள். கதறி
நாள். அவளின் குரவியு - பிரபஞ்
கத்தை அசைத்துப் பார்க்கும் ஆவே
சம் - அவுலம் - இதயத்தை - அழுததும்
சேரகம், தலிப்பு, துயரம் மிகுந்த
அந்தக் குரல் - காற்றில் படர்ந்தது.
இராமத்தின் எல்லையைக் கடந்து.
ஞாடு - மேடு - கடல் - எண் - எங்கும் - பரவி
யது. தகுமத்திற்கான சாவும், கண்ணீரும் - நிலத்தின் - உயிர்ப்பை - தட்டி
எழுப்பும் வல்லமை படைத்தவை.

பாடலைகள் - திறந்தன. உறவுகள்
வீதிக்கு வந்தன. தோல் சுருங்கி,
நரம்புகள் தளர்ந்து போன கிழவு
ரொருவர் முன்னால் வந்தார்.

“நடந்தது நடந்துபோச்சி தோக
குங்க வீட்டு கெண்டு போவும்”

“பேடு, ஒருதரும் கிட்டப் போ
கோணாரம்... அவளும், அவளின்ட
புருசனும் தோக்கட்டும்” அந்தத் தாடிக்
காரன் தான்.

கந்தர் மகளைத் தூக்கழுயன்
ரார். அவன் துவண்டு சரிந்தான்.
தோக்கிலார் நிலத்தில் படந்த கிரத்

தம ணூறி அந்தன் ஆழத்தை காண போனது. அந்த மண்ணில் இரத்தத் தின் வாசம் இனி மறையா. பொன் ஏம்மா மகளின் காங்களைத் தாங் விணாள்.

இதயத்தில் பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டு எப்படி நடக்க முடியும். அவர்கள் தளம்பினார்கள். தல்ளாடி னார்கள்.

முற்றத்தில் கூடிய ஊரும் உறவு கரும் சவக்காலையுடன் கலைந்து போயின.

அழுவதற்கு கூட திராணி அற்று பிரமை பிடித்துப் போய் வாசல் படியில் துவண்டிருந்தாள் அந்தக் தாய். 'நடந்தல்வா எல்லாம் உண்மை யிலேயே நடந்தவாயா? இல்லையா?' தீர்மானிக்க முடியாமல் மனம் தத் தளிக்கும். சஞ்சலப்படும். 'கடவுளே அது கணவாகவே இருக்க வேண்டும்' உள்ளம் உக்கத்துடன் தவிக்கும். அது உண்மைதான் என்ற உணர்வு தாக்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் குழு அழுவதான். ஒலிமிட்டாள்.

தாய் அழும் பொழுதெல்லாம் பிள்ளைகளும் அழுதார்கள். கந்தர் பாவம். சாக்குக் கட்டிலில் கல்லாக... காற்றில் கலைந்து. தகல்களாக கலைந்து மனித இருப்பை மறக்கப் போராடிக்கொண்டிருந்தார். அவரால் அழுவும் முடியவில்லை. அழாமவிருக்கவும் முடியவில்லை.

மாலை, யாரே அடித்துப் போட்ட போல சூரியன் சோர்வாக நின்றான. வாசலில் வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது. அந்தத் தாடிக்காரன், அவசதி ஆட்கள்.

'மறுக உன் வாறானுகள்' விழுகள் அச்சத்துடன் நிமிர்ந்தன. இதயங்கள் பரிதவித்தன. பொன்னம்மா எழு முயன்றாள். கதவை பிடித்து தட்டுத் தடுமாறி எழுந்தாள்.

"தாவைக்கி இந்பத்தைத்தஞ்ச பிருக்கு சாப்பாடு வேறும்"

"தமிழ், இது கடவுளுக்கு ம் பொறுக்காதப்யா, எங்கள வதைக்கா தீவிகா ராசா" அவள் பிச்சை கேட்பது போல் கைகளை விரித்தாள். கும்பிட்டாள்.

"தியேய், அவனுகளுக்கெண்ணா குடுப்பாய் நமக்குண்ணா ஓண்ணாதா" வேறொருவன்.

"ஒன் னும் கதையாத..... தாவைக்கி வாறம் தராட்டி....." அவன் நிறுத்தினாள். சற்றுத் திரும்பி மகளைப் பார்த்தான். கண்கள் இடுக்கியது. மெதுவாகச் சிரித்தான் அலட்சியமாக தலையாட்டியிட்டு முறைத் தான். அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள்.

இரவு, காடாந்தர இருள். மரங்களின் அசுசவும் சலசலப்பும் நின்று போன அந்தகாரம்.

சின்னனுகள் இரண்டும் சோர்ந்து களைத்துப் போய் உறங்கி இருந்தன. கந்தர் இருளில் ஒன்றிப் போய் கட்டிலில், மனித இருப்பை மறந்து கல்லாக.....

மகள் விழித்தே இருந்தாள். உறக்கம் அவளைத் தமுவசிஸலை. விழிகளில் நீர் வழிந்தது. அவள் அழுட்டும். அழுவதால் இதயத்தின் பாரம் ஒதையுமாக இருந்தால் அவள் அழுவது தான் நல்லது.

அந்த இரவின் அமைதியில் இழப்பின் வேதனையை தாங்க முடியாமல். வீமன் மட்டும் இடை-இடையே முன்கிமுக்கி அழுது ஒய்ந்தது. அதுவும் அழுவது நல்லது.

அம்மா அடுப்படியில் இருந்தாள். அவள் உவகத்தில் இல்லை. இருக்கிறும்பலில்லை. எங்கேயோ நினைவுகளில் கலைந்து கதைத்து அழுது...

குலம்பு வெந்து கொண்டிருந்தது. கழிக்கு அவள் உப்பிடவில்லை. அதற்கு மறந்திருந்தாள். ஆனால், அவளின் கண்ணீரை உப்பாக... □□

மு. வெ. யோ. வாஞ்சிநாதன்

மறுபிறப்பில் ஆவது மறுக்கமல் நான் வருவேன்

அம்மா!

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற
பாசக் கொழுந்தே! நீ எங்கே?
நித்திரையின்றி ..... கிரவு பகல்
தொட்டிலில் நான் கிடந்து
சுத்தமிட்டு அழுத .. வேளையெல்லாம்...
என்னை எடுத்து .. உச்சி முகர்ந்து...
முத்தமிட்டு... பாலூட்டி...
முத்தமிழால் தெம்மாஸ்கு பாடி...
கத்துங் குயில் காட்டி...
கலீபாடுங் கிளி காட்டி...
கண்சிமிட்டும் நிலாக்காட்டி - ஒடும்
வீண் மேகங் காட்டி...
வீரைப் பழுந் தேடி...
வரிசையாய்ப் பறக்கின்ற...
வெண்புறாக் கூட்டங் காட்டி...
அப்படியும் அழுகை
ஓயலில்லை - என்பதனால்...
புத்தகத்தை எடுத்து
புலியும்... காடியும்...

மாறும்... மயிலும் காட்டி...
 அதுவும் முடியாமல்.....
 பசுமை தரும் புல்லெளி க்கு
 வரிசையாய்ப் போகின்ற
 எழவைப்பச மாடு காட்டி...
 கையிலே அரிவானும்
 கத்தியுங் கொண்டங்கே
 வரிசையாய் வருகின்ற
 கொனிவாழ் உழவரது
 காட்சியைக் காட்டி...
 ஏத்தனை நாள் என்னையுன்
 முந்தொனைக்குள் வைத்து...
 ஒத்தாகப் பொத்தி நி...
 வளர்த்திருப்பாய்?... அம்மா!
 வெள்ளி தவழும் வானத்தைக் காட்டி
 அள்ளி... அள்ளி நிலாச்சோறு ஊட்டி...
 பள்ளிக்கு அனுப்பும் வயதுவரை எத்தனை
 பாடுகள் நி பட்டிருப்பாய் எனக்காக?
 கையிரண்டில் போதிருங்கள் போட்டு...
 தன்னி வரும் மான் போல் தான்
 துடிப்போடு ஓடக்கண்டு...
 கார்த்திகை ஒடிவதூபேசல் — ஆனந்தக்
 கண்ணீரை எத்தனை நாள் சொரித்திருப்பாய்?
 அம்மா! உணக்கு
 என்னளி வைக்கக் கூட - ராக்குக்
 கொடுத்து வைக்க வில்லையும்மா...
 ஆடி; வைத்தேன் என்ன? - உன்னை;
 அழு வைத்தேன்... பசியால்
 வீடு வைத்தேன்!
 தோயிலந்து... பலநாள் அழுத்தி நி
 எடயிழுத்து... பாயில் விழுத்து...
 வழுத்தபோது...
 பக்கத்தில் ரால்னை!

அம்மா! இறுதி தோத்தில் கூட - உன்
உலுதி தளராக விழியிரண்டும் - நான்
வருகின்ற வழி பார்த்து
வேதனையால் துடித்தாம்...
சொன்னார்கள்; ..... உன்மகன்
எதிரிகளின் முகாமைத் தகர்த்து...

அகுதி - ஆற்றில்...

குளித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான்
உன்... இறுதி முடிவு நடந்திருக்கிறது - ஆனால்
நீ ஆசையோடு பெற்ற
உன் மகனின்... பாசுடலில்...
ஒரு குறை வந்து விட்டால்
பொறுக்குமா உண்ணுள்ளம்?

ஆம்; அம்மா!

சீன்ன வயதில்... என் நடையைப் பார்த்து
கண்ணம் பொருமி...

களித்திருந்த உன் கணமுன்
எப்படியம்மா... ஒரு...

காலை இழந்து... வந்து நீற்பேன்?
அம்மா!

அதனால் தான்...

கொள்ளி வைக்கக் கூட - எனக்கு
கொடுத்து வைக்க வில்லையம்மா!
மன்றித்து விடு தாயே!
மறுபோற்றில் ஆவது நான்...
மறங்காமல் உன் ஆசையை
நீறைவேற்றி வைப்பேன்...
நீயுமதியாய் உறங்கம்மா!

பூட்டிய இரும்புக் கூட்டின் சுதவு திறக்கப்பட்டது!
சிறுத்தையே வெளியில்வா;
எலியென உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலியென செயல் - செய்யப் புறப்படு வெளியில்
— பாரதிதாசன்

ஆம்! இன்று இவன் மேஜர் வினாவிற் 10-7-92 அன்று இயக்கசியில் ஏற்பட்ட மோதலில் தெஞ்சில் குண்டை ரந்தி வீரச்சாவைத் தழுவிக் கொண்டான்.

அவன் எம்மைவிட்டு இவ்வளவு விரைவாகப் போனதிற்கு காரணமான அந்த நெஞ்சுக்காயத்தை பார்வையிடும் என்னத் தில் அவனருகில் அமர்ந்து இருந்து அவன் போட்டிருந்த ரீ-சேட்டை உயர்த்திப் பார்த்த போது நான் அப்படியே உறைந்து போனேன் ஏனென்றால் 3 வருடத்திற்கு முன்னர் அவனுக்கு பல சிரமத்தின் மத்தியில் எந்த நெஞ்சுக் காயத்திற்கு சிகிச்சை செய்து மீள உயிர்ப்புக் கொடுத்தோமோ அதே காயத்தமும் மீன் மேஸ் இம் முறையும் குண்டு பாய்ந்துள்ளது. ஆனால் இம் முறை வந்த தண்டு யமலின் வேகத்தில் வந்த படியால் எங்கள் பிள்ளையின் இதயத் திறுநாடாக ஊடுருவிச் சென்றுவிட்டது.

1987 இல் இருந்து எமதுமண்ணை இந்திய வஸ்வரச ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், நான் எனது வைத்திய சேவையை வல்லவு அரசினர் வைத்திய

சாலையில் செய்து கொண்டு அதே வேலை போராளிகளுக்கு, முக்கியமாக காயமடைந்து வரும் போராளிகளுக்கு சிகிச்சையும் செய்து வந்தேன். இப்படி தொடர்ந்து எனது சேவையை செய்து கொண்டிருக்கும் போது இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள், கொலைப் பறமுறுத்தங்கள் போன்றவை தொடர்ந்து எனக்கு இந்த வண்ணமேயிருந்தன.

இப்படித்தான் 28-5-89 அன்று காலை நான் வைத்தியசாலை வெளி நோயாளர்பிரிவில் நோயாளர்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது சொனி என்னிடம் வந்து ‘அக்கா அவசரமாக ஒருவரை பார்க்க வேணும் சரியான சீரியலாக இருக்கிறார்’ என்றார். வழங்கப்பாக நான் சிகிச்சைக்கு போவது பகல் 12 மணிக்கு மிறுதான் அதுவரை காயமடைந்தவர்களுக்கு ஏதோவிதத்தில் தங்களால் ஆன வரை முத்துவப் போராளிகள் சிகிச்சை செய்து விடுவார்கள் ஆனால் இன்று சொனி அவசரம் என்கிறான். நேரமோ காலை 9 மணி என் முன்னால் 200-300 நோயாளர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைவிட ஒரு பக்கம் பொலிக்ஸ்

சாந்தி

சோதனை அலைகளைத் தரண்டிய துணிவுப் படரு

இராணுவமுகாம். மறுபக்கம் வல்லவடித் துறைச் சந்தியில் இராணுவமுகாம். இதற் கிடையில் எம்மிகைடபே எத்தனை எட்டப் பக்கணகள். இவற்றையெல்லாம் ஒரு கணத் தில் மறந்துவிட்டு. சொனிகை முன்னுக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் ஒரு சிறுபையில் அவசர சிகிச்சைக்குத் தேவையானவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓர் ஆதரவாளரின் சைக் கிளில் குறிப்பிட்ட ஒழுங்கையை அடைந் தேன். அங்கு ஏற்கனவே போயிருந்த சொனி, என்னை கண்டவுடன் சைக்கிளை விட்டிறங்கி தன் பின்னால் வரச் சொன் னான். அங்கிருந்து நான் அவன் பின்னால் ஓர் குச்ச ஒழுங்கையிலிருங் சென்றபோது அங்கு அம்பப்பா, ஜேம்ஸ் இன்னும் ஸல் போராளி னள். சகலரும் ஆயுதம் தரித்த நிலையில். சகலரினது முகச்சுளிலும் பூசம் புரியாத வேதனை. நான் அவர்களுடன் மௌனமாகி இரண்டு மதில்களைத்தாண்டி, கடற்கரை ஓரமாக அமைந்துள்ள ஓர் வீட்டின் பின்புறமாகப் புகுந்து விட்டினுள் சென்று பார்த்தபோது அங்கு சின்னி படுக்க முடியாதளவிற்கு நெஞ்சில் முட்டு ஏற்பட்டு. மூச்ச எடுக்க முடியாமல் திண்ணிக் கொண்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தான். என்னைக் கண்டவுடன் மிகச்சிரமப் பட்டு “அக்கா! என்னாலே ஏவாது எப்படி யாவது மூச்சவரப் பண்ணுங்க” என்றான். என் நிலையோ மிக தர்மசங்கடமானது என்னிடமுள்ள மருத்துவவசதி னள். உபகரணங்கள் போன்றவற்றை வைத்து அவனின் நிலைக்கு சிகிச்சை செய்ய முடியாது. ஏனென்றால் காயம் இடுபுக்க நெஞ்சில் பட்டு உள்ளுக்குள் கண்டுருவிச் சென்று நெஞ்சு புடைக்குழியிலிருங் இரத்தத்தை நிறைய நிரம்ப வைத்துவிட்டது. அதனால் அவன் நிலை மிக மோசமாகி ஒரு பக்க நெஞ்சில் சுவாசம் முற்றாக ஸ்தம் இத்து விட்டது.

ஆகவே உடனடியாகச் செயல்ப்பட்டு அவனின் மூச்சுத் திண்ணலைக் குறைப் பதற்குச் சிகிச்சை செய்தேன். சிகிச்சை

செய்து கொண்டிருக்கும் போது என் மனதில் பல போராட்டங்கள். அதில் என் மனக்கண்ணில் முதல் தொன்றியவர். சின்னியில் தாய்: “கிண்ணனியம்மா” என்று சகல போராளிகளினாலும் அழைக்கப்படுவார். சின்னனிக்கு மட்டுமல்ல பல போராளிகளுக்கும் தாயாகத் திகழ்ந்தவர். அத்துடன் ஏற்க வருவே ஒரு மகனை “கப்டன் முரளி”யாக 1985 ம் ஆண்டு மயில்யதனை மினி முகாம் தாக்குதலில் அர்ப்பணித்தவர். அதற்குடுத்து, இடம் கொடுத்து உண்டுடைய வளர்த்த சலாமாக 88 ம் ஆண்டில் இழந்தவர். இந்தி வையில் இவனும் இரந்து விட்டால்? என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்கு மேலாக ஓர் உண்ணத் திறமையான. உறுதியான! போராளி இவன். இவனை எப்படி நாம் இறப்பது.

இவனை எப்படியும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வேகம் என் மனதில் ஓர் யோசனையைத்தோற்றியது அதைநான் ஜேம்ஸ், சொனியிடம் தெரிவித்த போது. அவர்கள் முதலில் மறுத்து விட்டார்கள். நான் தெரிவித்த போக்கை என்னவெனில், அவனை உடனடியாக மந்திகை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி, அங்குள்ள சேஜுனின் மூலம் அவசர சத்திர சிகிச்சையை செய்துவிட்டு. உடனடியாக ஆளை எம்மிடத்திற்கு திரும்பி எடுத்து இரவு இந்தியாவுக்கு அனுப்புவோம் என்பதாகும். ஆணால் அந்த நேரம் மந்திகை வைத்தியசாலையின் எல்லையில் பல காவல் அரண்கள். அத்துடன் பெரிய ஒரு இராணுவ முகாம். இந்திலையில் இவனை எப்படி அங்கை அனுப்புவது? உடனடியாக இந்தியா அனுப்புவது என்பது ஜேம்ஸ். சொனியின் வாதம் ஆணால் நானோ, இப்ப இப்படியே இந்தியா அனுப்பினால் அவனின் கதை கடவிலே முடிந்து விடும். நாம் மூன்றாவை பாவித்து செயல்பட்டால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது என்றேன். இந் நிமிடம் மௌனப்போராட்டம். இறுதியில் என் முடிவே வென்றது. உடனடியாக எமது

திட்டத்தை செய்யப்படுத்தினாம். கிண்ணவிக்கு ஓர் அப்பாவை நியமித்தோம். அவருக்கு பெயர் குட்டிணோம். பின்பு கிண்ணவிக்கு பெயர் குட்டிணோம். அப்பா வையும் அவனையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தோம். இப்போது கிண்ணவிக்கு அப்பா தயார். அதன் பின்பு அப்பாவுக்கும் மகனுக்கும் சேர்த்து எப்படி காயம் உண்டானது என்று கதை சொன்னோம். அதாவது “தன்னி போடப்போன இடத்திலை பொம்பிளைப் பிரச்சினையில் கத்தியால் குத்திப் போட்டாங்கள். வல்வெட்டிக்குறை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போணோம். அங்க அந்த அம்மா இஞ்சை ஏலாது மந்திகைக்கு கொண்டு போங்க என்று துண்டு தந்திருக்கிறா” என்பதே நாம் சோடித்த கதையாகும். பின்பு துண்டில் கிண்ணி கத்தியால் குத்துப்பட்டதாக எழுதி. ‘அவனின் அப்பாவாக இருக்கும் பெரியவரிடம் கொடுத்து காரில் கிண்ணவியை ஏற்றி இராணுவ சென்றிக் கூடாகவே மந்திகை வைத்தியசாலைக்கு எதுவித சந்தேகமும் ஏற்படாதவாறு அனுப்பிவிட டோம்.

பி.ப 1 மணியளவில் அவனுக்கு வெற்றியாக சத்திர கிகிச்சை நடைபெற்று தெஞ்சீக் குழியில் இருந்து கணிசமானளவு இருத்தம் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. முட்டும் ஓரளவு குறைந்துள்ளது என்பதை ஓர் ஆதரவாளர் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்.

பி.ப 4 மணியளவில் E P R L F இனரால் வைத்தியசாலை தேடுதல் வேட்டடைக்குள்ளானது. அவர்களுக்கு கிண்ணி யின் மேல் ஒரு சிறு சந்தேகம் ஆணால் உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை ஏனென்றால் கிண்ணி காயப்பட்டது கள்ளுக்கொட்டில் சண்டை கத்திக்குத்தில் அல்லவா! என்றாலும் E P R L F இல் ஒருவனுக்கு கிண்ணி யில் மேல் சந்தேகம் கொஞ்சம் கூடுதலாக ஏற்பட்டு விட்டது. அடிக்கடி வந்து கிண்ணி யின் பெயரையும், இடத்தையும் கேட்கத்

தொடர்ச்சி விட்டார். இதனால் கிண்ணவிக்கு பயம் பிடித்து விட்டது. பி.ப மணியளவில் ஒரு துண்டில் தனது இக்கட்டான் நிலையை எழுதி உடனடியாக தன்னை வந்து ஏற்றிச் செல்லுமாறு கொண்டுக்கு அனுப்பியிருந்தான். உடனடியாக அத்துண்டைச் சொன்னி என்னிடம் கொண்டு வந்து “அக்கா பிரச்சினை இறுதிட்டுது. இப்ப கிண்ணவியை; எப்படி வெளியில் எடுப்பது” என்றான். கடவுளே என் நிலையோ கிண்ண வெட்ட பூதம் வந்த மாதிரி, உயிரை காப்பாற்றும் ஒரே நோக்குடன் நான் அனுப்ப இப்ப பின்னையின் உயிருக்கே ஆபத்து. என் அவன் உயிருடன் கூட பிடிப்பலாம் என்ற பீதி. வேறு என்ன செய்வது? ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஒன்றையும் யோசிக் காமல் அம்புவன்சை எடுத்துக்கொண்டு நான் போக முற்பட்டபோது, எமது ஆதரவாளர் ஒருவர் ‘டொக்ரர் அவசரப்பட்டு எல்லாத்தையும் குழப்பிடாதையுங்க. நீங்க ஏற்கனவே நோட்டப் பீங்கள் போறது புத்தியல்ல’ என்றார். அதன்பின்பு கொண்டியும், எமது ஆதரவாளர்களுமாகச் சேர்ந்து காருடன் சென்று பலத்தைகள் முயன்றார்கள். ஒன்றுமே பயணவிக்கவில்லை. இறுதியாக இரவு 8 மணி போல் E P R L F காரர் போய்விட வைத்தியசாலையிலிருள் எப்படி போகுத்து, ஏதோ விதத்தில் கிண்ணவியை தூக்கி வந்துவிட்டார்கள். ‘இப்போது கிண்ணி மின்டும் வல்வெட்டித்துறையிலுள்ள ஓர் விட்டில். நான் உடனே போய்பார்த்தேன் ஓரளவு திருப்பியாக இருந்தது ஆணால் இந்தியாவுக்கு உடனடியாக வண்டி யில் கொண்டுபோவதற்கு அவன் நினை தாக்குப்பிடிக்குமா என்பது பெரும் சந்தேகமாக இருந்தது. ஏனென்றால் தெஞ்சில் சியுப் போட்டவர்கள் படுத்திருக்கும் கட்டிலை கொஞ்சம் அஷத்தாலே. அவர்களுக்கு முச்சதினரும். இந்திலையில் இவனை எப்படி இந்தியாவுக்கு? என்னால் நினைக்கவே முடியவில்லை. ஆணால் அனுப்பித்தான் ஆக, வேண்டும். ஏன் என்றால் வல்வெட்டித்துறை அடிக்கடி தேடுதல்

வேட்டைக்குள்ளாகும் ஓர்இடம். நாளைக்கு எந்தப் பகுதியில் சுற்றிவளைப்போ எமக்குத் தெரியாது. ஆகவே அவனை அந்திரவே இந்தியா கொண்டு போவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அப்போது நானும் அவனுடன் சேர்ந்து போவதாக முடிவெடுத் தேன். ஏனென்றால் இவ்வளவு ஆபத்து களில் இருந்து காப்பாற்றிய இவனை கடவில் சாக விடமுடியாது, என்பதே எனது நோக்கம். எனது விருப்பத்தை சொன்னிக்கும். ஜேம்ஸ்க்கும் சொன்னேன் பின்பு எனது தாயாரிடமும் நிலைமையை எடுத்துரைத்து சம்மத்தைப் பெற்று விட்டேன்.

இரவு 7 மணிக்கு சொனி வந்து ஒர் மறைவிடத்திற்கு வரும் படி சொல்லிவிட்டு சென்றான்; நான் ஒரு ஆதரவாளரின் கைக்கிளில் அங்கு போன்போது ஜேம்ஸ், அருச்சனா, சொனி வேறும் பல போராளிகள் கடற்கரை நேருக்கு நின்றார்கள் வண்டி. கிண்ணியை ஏற்றியபடி தயார் நிலையில் நின்றது. நானும் வண்டியில் ஏறினேன்; எமது பயணத்தை இரவு 8 மணியளவில் ஆரம்பித்தோம்.

ஒரு $\frac{1}{2}$ மணித்தியாலும் கடவில் எமது வண்டி போயிருக்கும். எமது வண்டி சடுதியாக ஒர் வண்டியூடன் மோதுகிற அளவிற்கு கிட்டப் போன போது; அதில் சிங்கள குரல்கள் ஒரு நாம் நேரி போட்டுக்கு கிட்ட வந்து நிற்கிறோம். அவன் வெளிச்சம்; இல்லாமல் இருட்டில் கட்டி விட்டு நின்றிருக்கிறான் சிந்திக்க; நேரமில்லை. எமது திறமையான ஒட்டிகளின் புத்தி சாதுரியத்தினால் எமது வண்டி உடனடியாக திருப்பப்பட்டு அதன் 4 எஞ்சின்களும் முழுவேகத்தில் இரையத் தொடங்கின. வண்டி பறக்கத் தொடங்கத் தேவே கோண்டு வந்தான். கிண்ணி வேதனையில் பயங்கரமாக அயத் னான் தங்களை கடவில்; தூக்கெயெறியுங்க என்று கத்தினான். இந் நிலையில் ஒட்டி

ஒருவர் “பெராக்ரர் அம்மா கிண்ணிக்கு மேல் ஏறியிருந்து அமத்திப் பிடியுங்க” என்றார். நான் அப்படியே செய்தேன். ஒரு 5 நிமிட போராட்டம், எமது வண்டி அதே வேகத்தில் கரையை வந்து அடைந்தது பிறகேன்ன பயணம் இடைநிறுத்தப்பட்டது.

எமக்கு மீண்டும் போராட்டம், இனி அவனுக்கு சிரியஸ் ஆக்னினால் என்ன செய்வது? கடவுள் மேல் பழியைப் போட்டு விட்டு நானும் சொனியும் அருகில் இருந்தோம். இதற்கிடையில் அன்று இரவு அவனுக்கு வயிற்றோட்டம் தொடங்கி விட்டது ஆகவே வாயினால் ஒன்றும் அருந்தக் கொடுக்காமல் ‘ரிப்’ தொடங்கி அதில் கேவலன். குளுக்கோஸ் ஏற்றி ணோம். அடுத்தநாள் நண்பகல் வந்தது. “இப்போது நேரி பருத்துறை கடவில் படுத்து கிடக்கிறான், பகல் என்றால் பார்த்துப் பார்த்து போகலாம்” என்றான் அப்பப்பா. எல்லோரும் அதற்கு சம்மதித்து எமது பயணத்திற்கு மீண்டும் ஆயத்து மானேம். ஆனால் பகல் போவது என்றால் எனக்கு ஒரு சிக்கல் அந்த ஊரில் என்னை எல்லாருக்கும் தெரியும். அதனால் நான் இந்தியா போகும் கதை எதோ ஒரு விதத்தில் இந்திய இராஜுவத்திற்கு தெரிய வந்தால் நான் திரும்பி வந்து வேலை செய்வது என்பது இயலாத ஒன்றாகிவிடும். ஆகவே எனக்கு உருமறைப்பு செய்து முக்காடு போட்டு ஒருவருக்கும் யார் என்று தெரியாமல் வண்டியில் ஏற்றுவோம் என்று முடிவெடுத்து அதை சொனி ஜேம்ஸ் இருவரும் செயலில்காட்டி எனக்கு முக்காடு போட்டு முகத்தை மூடி கைப்பிடியில் இழுத்து சென்று வண்டியில் ஏற்றி விட்டார் கள். பி.ப 3 மணியளவில் எமது பயணம் அமைதியாக ஆரம்பித்தது. ஆரம்பத்தில் வண்டி ஒரு எஞ்சினில் மட்டும் போய்க் கொண்டிருந்தது நடுக்கடவில்வைத்து வைது எஞ்சினையும் போட முற்பட்ட போது கிண்ணியால் தாக்கு பிடிக்க முடியவில்லை முச்ச எடுக்கச் சிரமப்பட்டான். ஆகவே

மீண்டும் ஒரு எஞ்சியிலே எமது பயணம் அமைதியாக ஆறுதலாக போய்க் கொண் டிருந்தது. நாம் மிக மெதுவாகப் போன தால் நாம் கடலைக் கடக்க கிட்டத்தட்ட 8 மணித்தியாலங்கள் எடுத்தது.

வழைமையாக காய்க்காரர் களை கொண்டு செல்லும் போது ஆகக் கூடுதலாக 3 மணித்தியாலங்கள் தேவைப்படுகின்ற தனால் எம்மவர்கள் பி.புமணியில் இருந்தே அக்கரையில் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் போய்ச் சேர்ந்த நேரமோ இரவு 11 மணி. நாம் கரையை அண்மித்ததும், வோக்கியில் தொடர்பு எடுத்தோம். “உடனே வண்டி யைத் திருப்புக் கொண்டு பழையபடி நாட்டுக்கு போங்கு” என்று வோக்கியில் பதில் வந்தது. என் இதயம் ஒரு கணம் நின்று விட்டது. இவ்வளவு ஆபத்தையும் தாண்டி வந்து இந்திய எல்லவையைக் கண்டவுடன் ‘அப்பாடா! இனி கிண்ணி பிழைத்திடு வான்’ என்று பெருமூச்சுவிட்டு ஒரு விணாடி கூடஆகவில்லை. அதற்குள் இப்படிஒருபேரிடி. அந்த நிலையை வார்த்தையில் விபரிக்க முடியாது. நான் உடனே ‘ஐயோ என்னை யும் கிண்ணியையும் இறக்கி விட்டிட்டு நீங்க திரும்பிப்போங்க நான் எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்றுகிறேன்’. திரும்பப் பயணம் செய்ய என்னாலும் முடியாது. அவனாலும் முடியாது. இப்பயணத்தில் கிண்ணி மட்டுமல்ல நானும் களைத்து விட்டேன். இரண்டு நிமிடத்தின் பின்பு மீண்டும் தொடர்பு கிடைத்தது. உடனெடியாக அக்கரைக்கு வரச் சொன்னார்கள். அந்த நேரம் எமக்கு இருந்த சந்தோசத்தை வார்த்தையில் சொல்ல முடியாது. நாம் கரையை அடைந்த போது அங்கு நின்ற அருணா என் அருகில் வந்து ‘டொக்டர் அம்மா ஒரு கதையும் இருக்கக் கூடாது. வாயே திறக்கக் கூடாது கெதி

யாக வந்து வானில் ஏறுங்க’ என்றான் நான் மௌனமாக, விரைவாகச் சொயல்ப் பட்டு வானில் ஏறிவிட்டேன். என்னுடன் 3 தமிழ்கள் ஏறினார்கள். நான் மெதுவாக அவர்களிடம் ‘என் இன்னும் கிண்ணியை வண்டியில் இருந்து இறக்கேல்லை அவனுக்கு தான் தம்பி சீரியஸ் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை’ என்றேன். அதற்கு ஒரு தம்பி ‘நீங்க சும்மா இருங்க எமக்கு தெரியும் அவனை கொண்டுவர முதலில் உங்களை கொண்டு போய் சேர்க்க வேணும் அவனை எப்படியும் கொண்டு வருவோம்’ என்று கிண்ததான். நான் மீண்டும் மௌனம். கதைக்கவே இல்லை என்னை ஏற்றிய வாக னம் போய்க் கொண்டே இருந்தது. என்னுடன் இருந்த தம்பி தொடர்பு எடுத்துக் கொண்டே வந்தான் இடையில் சொன்னார் ‘இனிப் பிரச்சினையில் கொண்டு அவங்களும் நேரடியில் ஏறிவிட்டார்களாம். இனி வந்திடுவாங்கள்’ என்று. நாம் எமது பயணத்தை சென்னை நோக்கி தொடர்ந்தோம். ஒரு அரை மணித்தியாலம் கழிந்திருக்கும். கிண்ணியின் வாகனம் எமது இடத்தை வந்து அடைந்தது. நான் உடனே இறங்கி கிண்ணியிருந்த வாகனத்தில் ஏறி கிண்ணியிருக்க சென்று அமர்ந்தேன். அப்போது அவன் முகத்தில் தோன்றிய வேசான சிரிப்பை பார்த்தவுடன், சந்தோசத்தினால் என் கண்ணில் நீர் நிரம்பியது. அவனுக்கு ஊசியைப் போட்டுவிட்டு, எமது பயணத்தை வெவ்வேறு பாதைகளில் தொடர்ந்து இருதி யாக அடுத்தநாள் பகல் 10 மணியளவில் சென்னை கீழ்ப்பாக்கத்திலுள்ள ஓர் வைத் தியசாலைக்கு ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தோம். அங்கு மருத்துவமனையில் அவனை அனுமதித்து விட்டு, அதற்குப் பொறுப்பான டொக்டரிடம் போய் கதைத்து அவனின் நிலையை விரிவாகக் கூறிவிட்டு நான் மீண்டும் வல்வெட்டித்துறையை வந்தடை நடேன்.

□□

“தீயினில் எரியாத தீபங்களே — எங்கள்
தேசத்தில் நிலையான வேதங்களே
மண்ணினில் விடையான முத்துக்களே — நாங்கள்
மாதவம் செய்து பெற்ற சொத்துக்களே.”

அன்பார்ந்த தழிழிழ மக்களே!

எமது தாயகத்தை நோக்கிய பாதையும், பயணமும் தழிழிழம் எமக்கிட்ட கட்டினையாகும். கால்நூற்றாண்டு காலமாக நமது அறவழி சார்ந்த போக்கும், போராட்டமும் எதிரியின் உள்ளங்களை ஊட்டு விச் சென்று உறைக்கவில்லை. அவனால் துறுத்தின் குரலான எங்களின் குரல்களை உணரமுடியவில்லை. மாறிமாறி வந்த ஸ்ரீவங்கர அரசின், ஆட்சியாளர்வரின் இனவாதப் போக்கினால் எமது போராட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. மாறாகத் தழிழினத்தையும், கழிவுக் காயகத்தையும் முற்றாக அழித்து விடுவதிலேயே அவர்கள் முனைப்புக் கொண்டிருந்தனர். இந்த வேளையில் ‘ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தைத் தவிர வேறு, மார்க்கம் கிடையாது’ என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்ட தழிழிழ விடுதலைப் புலிகள். எதிரீந்த ஆயுதங்கள் ஏதுமறியாத தழிழிழ்கள் மீது ஏவிலிட்டானோ அதே ஆயுதங்களின் முனைகளை அவனுக்கு எதிராகத் திருப்பினர்.

அன்றிலிருந்து எமது; மண் விடுதலைக்காக குருதியால் குளிப் பாட்டப்படுகின்றது. சமரென்று வந்தாலே சாவு சாத்தியமாகின்றது. தீச்சுடில் விட்டில் பூச்சிகள் தீய்ந்து போவது பேரன்றதல்ல எமது போராட்டம். வெறும் காற்றிலே கைகள் விசி நடப்பது போன்ற தல்ல எங்கள் வழித்தடம். எமது இனத்தின் விடுவுக்காக, வெளிச் சுத்துக்காக உயிரிலிருந்து எடையும் கீழுக்கும் உணர்வு இருக்கிறதே, அந்தத் தற்கொட்டமே உலகத்தை, தழிழிழத்தை உற்றுப்பார்க்க வைத்தது.

எமது மாவீரர்களின் விதம் விதமான வீரச்சாவுகள் இருக்கிறதே, அது வரிகளால் எழுதமுடியாத வரலாறு. உண்ணே உலர்ந்து போகும் மையினால் உணரவைக்க முடியாத உணர்வுகள்.

விடுதலைக்காக விழி முடிப் போகும் வீரர்களை நாம் ‘மாவீரர்கள்’ என்று அழைக்கின்றோம். அவர்கள் நித்திய உறக்கத்திலிருக்கும் இடங்களை ‘மாவீரர்துயிலும் ஜில்லங்கள்’ என்று புனிதப் படுத்துகின்றோம்.

நன்ஸீரலீல் நாந்தமணி ஒவியெழுப்புவதும், நினைவுச் சடங்களை ஏற்றுவதும், கல்லூரிகளுக்கு முன்னால் நின்று கண்ணீரசிந்துவ தும், அஞ்சலிக்காகக் குனிந்து கொண்ட தலைகளை ரீண்டும் நிதிர்த்திக் கொள்வதும் வெறும் சடங்காகவோ, சம்ஹிரதாயமாகவோ செய்வதல்ல; ‘உங்கள் பாதையில் நாங்கள் தொடருகின்றோம்’ என்ற உறுதியை எழுகுவதே எடுத்துக் கொள்வதற்கும் எங்கள் தலைவர்களின் காங்களை இன்னும் ஜிறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு, அந்தத் தலைவர்களுடன் எங்கள் பாதை ரீசாகத பயணத்தில் தொடர்ந்தும் முன்னேறுவேரும் என்று முரசாறவதற்குமாகவே.

ஒருவிதத், ஒன்று பத்தாவது போல வீரச்சாவடைந்த ஒரு மாவீரனும் பத்துப் போராளிகளை உருவாக்குகின்றான், என்பதை உலகுக்கு உணர்த்துகின்றோம். அதனால்த தான் மாவீரர்கள் புதைக் கப்படுவதாக நாம் புலம்புவதில்லை. அவர்கள் விதைக்கப் படுகிறார்கள் என்று வீரம் கொள்கின்றோம்.

எவ்வொரும் வாருஷகள், இன்னும் இன்னும், எத்தனை விவை கொடுத்தாலும் விடுதலையை வென்றெடுப்போம்.

வெளிர்ச்சும்

கார்த்திகை 1992

இதழ் 8

எந்த நாட்டு மக்களென்று
 எம்மை நினைத்தாய்?
 எட்டுத் தேசம் ஆளவேண்டும்
 என்றா நினைத்தாய்!
 இந்த நாட்டு 'ராஜா' வென்றா
 உன்னை நினைத்தாய்?
 தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை
 என்றா குதித்தாய்?

குட்டக் குட்டக் குவிந்தவன்
 தமிழன் என்றா நினைத்தாய்?
 தட்டிக் கேட்க பயந்தவனும்
 தமிழன் என்றா நினைத்தாய்?
 பாட்டன் ஆண்ட மண்ணிலுள்ளை
 ஆட்டம் போட விடுவமோ?
 திட்டம் போட்டு நீயழிக்க
 மோடர் கூட்டம் நாங்களோ?

தீரியே என்ன நினைத்தாய்

வெல்லையூர் சுரேஸ்

வானில் பொம்மர் குண்டுக்கஞ்சி
 காவில் கிடந்து தவிப்போமா?
 தேனில் இனியமண்ணை விட்டு
 தேடி எங்கும் அலைவோமா?
 ஞாலம் முழுதும் அலைந்து திரிய
 எழுந்த எங்கள் யுத்தமோ?
 நாறும் பகையின் ஆட்சியென்றும்
 தமிழன் வாயில் ரத்தமோ?

தாகம் கொண்ட வேகத்தால்
 யாகம் செய்து சாகின்றோம்!
 தாளமிட்ட கப்பலையும்
 தன்னிக் கரை சேர்க்கின்றோம்!
 மேலம் கொட்டும் பொம்பராலே
 கோலம் சிதறக் காண்கின்றோம்!
 காலம் வெல்ல நிற்பதால் பல
 களத்தில் வாகை குடுறோம்.

வீரமாணமடையும் புவிவீரர்களது உடல் கள் தீவிரிமேல் தகனம் செய்யப்படமாட்டது. அவைகள் புதைக்கப்படவேண்டும் என நாம் முடிவெடுத்துள்ளோம். இம் முடிவான துபோராளிகளுள் மிகப் பெரும்பாலானோரின் விருப்பத்திற்கிணங்கவே எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மரவீரர்களை தகனம் செய்வதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட “மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களில்” இப்பொழுது மாவீரர்கள் புதைக்கப்பட்டு அங்கே நினைவுக் கற்கள் வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இது என்றென்றும் தியாகத்தின் சின்னமாக எமது மண்ணில் நிலைபெறும்.

மாவீரர்களின் உடல்கள் புதைக்கப்படவேண்டும் என நாம் ஏன் முடிவெடுத்தோம்? என்பதையும் அதற்கு ரிய காரணிகளையும் இங்கே பார்ப்போம்.

போராளிகளின் புகழுவில்கள் ஏன் புதைக்கப்பட வேண்டும்?

போராளிகள் தாவிரிதர்கள் அல்ல, அவர்கள் ஒரு இஷத்தின் காவலர்கள் அந்த இதைத்தின் வழிகாட்டிகள். ஒரு புதிய வரலாற்றைப் படைக்கும் சிறுநூடி கர்த்தாக்கள். இவர்களது வீரச்சாலை, கள் வெறுப்பு மரண நிகழ்வுகள் அல்ல தீவர்களது நினைவுகள் வரலாற்றுக் கிண்ணமாக என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க வேண்டும். இந்தக் திட்டங்கள் சிற்ணங்கள் எமது மக்களின் மனதில் காலங்காலமாக விடுதலை உணர்வால் ஊட்டிக் கொண்டிட இருக்கும்.

அதாவது, போராளிகளின் கல்வைறாகள் மக்களின் உள்ளத்தில் சுதந்திரச்சு, மூர்ச்சு ஏற்ற உதவும் நெருப்புக் கிடங்குஙாகவே பயன்படும்.

எனவே தான் போராளிகளது உடல்களைப் புதைத்து, கல்வைறாகளை எழுப்பி, அதை என்றென்றும் உயிர்த்துப்படுவார் ஒரு நினைவுச் சின்னமாக நிலைத்திறுத்த நாங்கள் விரும்பின்றார்.

ஆனாலும் எமது பெற்றோர்களோ, மக்களோ!

எமது இபக்கத்தில் விரிதழி எவ் நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளின்னே நம்புகின்றோம். இந்த முடிஷல் காலங் காலமாக இருந்து வந்த சமயிரதாய் சாஸ்திரங்களுக்கு முரணாக இருக்கின்றது என நீண்டன் அருதலாம். ஆனால் உங்களுது பின்னாகக்கான புவிவீரர்கள் இந்த சமயிரதாய்கள், சாஸ்திரங்கள் எவ்வாவற்றையும் கடந்தநிலையில் இந்த நடாடின் பொதுச் சொத்தாக, பொக்கிசமாக இருக்கின்றார்கள். பல்வாயிரக்கணக்கான இப்பொக்கிசமாக்கள் ஏற்றும் நிலைவகளாகவும், என்னிக்கைகளாகவும் மட்டும் இருக்கின்டாது. அவை பொதுவாயில் என்றால்நும் எம் மன்னில் இருந்து கொண்டிடமிருக்கவேண்டும்.

இது ஒரு புறமிக்க, எமது கடதோழர்கள் சிலரது வீரமரணத்தின் பின் நடைபெறும் சிசம்பவங்கள் எமது மனதைப் பாதித்திருக்கின்றன. அதாவது, பெற்றோரோ, உடன் பிறந்தவர்களோ டீ.ஆர்களோ இல்லாத நடைபெறும் எமது போராளிகளில் இருதிச் சட்டுக்களை நாம் கண்டிருக்கின்றோம்.

எனவதான் எமது தோழர்கள் சூத்திர கண்ணிகழிகளை நடாத்தினாலும் கூட அப்போராளிகயப் பெற்றிப்படுத்தி சீராட்டி வளர்த்த தாய் தெர்வதாற்றோ. அவ்வது உடன் பிறந்தவர்களோ அங்கே இல்லாதது எமது மனதை நெருடுகின்றது.

போராட்ட குழு காரணமாக அவர்கள் வருமுடியாது தீவிட்டாலும் நான் இப்பெற்றோர்களுக்கு அவர்களது பின்னொயின் நிலைவாக நாம் கள் எதைக் காட்டப்போன்றோம்?

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நூற்றுக்கணக்கான யோராளிகளைத் தகளும் செய்த சாம்பல் போட்டையா காட்டப் போகின்றோம்?

அபுயடியான குழுவில் அவர்கள் பறிம் துயகரூபம், அங்களாய்ப்பை யும் அனுபவவாயிலாக நாம் அறிந்தே இருக்கின்றோம்.

எனவேதான் தனதுபிள்ளையின் உடல்பொர்க்காது விட்டாலும் கூட அவ்வுடு உடல் புதைக்கப்பட்டல்ல.

நையைப் பார்க்கி ஓரளவு ஆறுதல் அண்டியவாவது தாங்கள் உதவிசெய் வோம். அத்துடன் அடக்கடி அக்கம் வறைக்குச் சென்று அவசது நிலைவுகளை மீட்டுப்பார்ப்பதுடன் ஒர் ஆக்மதிருப்பியையும் அவர்கள் அடைந்து கொள்வார்கள்.

அங்புக்குரியவர் ஒருவரின் காவு சோகமானது தான். ஆனால் அந்தச் சோகத்தை மறக்க வேண்டும் என்பதன் அர்த்தம் அவரை மறக்கமுயற்சிப்பதாக இருக்கமுடியாது தானே!

கல்லறைக்கு மீண்டும் மீண்டும் செல்வதால் சேர்கம் அதிகரிக்கும் என்றில்லை. உண்மையில் அப்படிச் செய்வதால் மனதிமம்மதி அடையும்.

எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. தனம் செய்வதற்குப்பதிலாக புதையீடு என்பது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முரணான செயல்வா? என யாராவது வினா எழுப்பங்கள்.

நெட்ட காலம்தொட்டு இருந்து வரும் 'தகணம் டெய்வது' தமிழரின் பண்பாடு என என்னுடுதுவறானது உண்மையில் பண்டைய தமிழர் பண்பாட்டில் இறந்தவர்களது உடல் புதைக்கப்பட்டு நடுகல் வைக்கப்பட்டதாக போதுமான வரவாறுகள் உண்டு. புற நானுறாற்று இலக்கியமும் சமத்தாளி வடிவிளான தொல்லியல் சான்றுகளும் நடுகற்களும் இதை நிருபிக்கப் போதுமானது.

ஆனாலும் இந்த ஆராய்க்கிள் ஒரு புறமிக்கட்டும். உண்மையில் இந்த முறையை ஒரு சமூகசீர்திருத்தமாக நாங்கள் செய்யவில்லை. ஆது போராளிகளுக்கு மட்டுமே பொருத்துக் கொடுக்க வேண்டும். எனவே இங்கே பண்பாட்டுப் பிரச்சனை எழியாய்மிகளை அத்துடன் புதைப்படு என்ற முடிவானது கே வரும் பூதிக் கிரிகய் நிறுத்தி அல்ல. அது போராட்டத்தை உயிர்ப்புடன் என்றால்நும் வைத்திருக்கும் ஒரு சரித்திருத் தியாகத்தின் கிணனம். □□

நாறி: விடுதலைப் புலிகள்.

இங்கே கவனியுங்கள்

ஸ்ரீ கணேசர் ஸ்ரோர்ஸ்

- பலசரக்குப் பொருட்கள் விற்பனையில் நம்மித்தைக்குரியவர்கள்
- கைதடி மக்களின், பலசரக்குப் பொருட்களின் பாவனையை நிறைவேற்றியுவர்கள்.

ஸ்ரீகணேசர் ஸ்ரோர்ஸ்

- பொருட்கள் டட்டுப்பாடான காலத்திலும் உங்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய இன்றிலிருந்தே தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

ஸ்ரீ கணேசர் ஸ்ரோர்ஸ்

பிரதான வீதி,

கைதடி.

ஓரே தீட்டிய இரண்டு விதமான சேவைகள்

நெஷ் குக்குவதற்கும், மிளகாய், உழுந்து, மற்றும் தானிய வகைகளை அறியப்பதற்கும்

பைனியர் அரிசி ஆட்டைல் / கிறைண்டிங் மில்

பசுமை அரிசி, குத்தவில்

என் எந்த அரிசி வகைகளையும்

மொத்தமாகக் கொள்வனவு செய்ய

நல்தோர் இடம், நடுபிக்கை மிகுந்த இடம்

பைனியர் அரிசி ஆட்டைல் / கிறைண்டிங் மில்
கொடிகாமம்.